U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Jana Passera, Mgr. Aleše Roztočila, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobkyně: CET 21 spol. s. r. o.,** se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zast. JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2010, č. j. LOJ/106/2011, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 11 A 58/2011 – 73,

t a k t o :

I. Upozornění vydané Radou pro rozhlasové a televizní vysílání podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení povinností provozovatele stanovených tímto zákonem nebo podmínek udělené licence, pokud obsahuje obdobné skutkové okolnosti, které by naplnily příště stejnou skutkovou podstatu deliktu jako ve skutku, na jehož protiprávnost byl provozovatel po odvysílání upozorněn.

II. Věc se vrací k projednání a k rozhodnutí osmému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2009, č. j. hol/3900/09, žalovaná (dále také „Rada“ nebo „stěžovatelka“) uložila žalobkyni pokutu ve výši 50.000 Kč za porušení povinnosti zakotvené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2010 (dále jen „zákon o vysílání“). Označením sponzora DERMACOL, produkt Gold Elixír, premiérově vysílaným dne 14. 9. 2008 ve 20:44:02 hodin na programu NOVA, žalobkyně porušila povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 12. 1. 2010, č. j. 11 Ca 193/2009 – 42, zrušil rozhodnutí stěžovatelky a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Kasační stížnost stěžovatelky Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 10. 11. 2010, č. j. 3 As 14/2010 – 75. Novým rozhodnutím ze dne 21. 12. 2010, č. j. LOJ/106/2011, stěžovatelka opět uložila žalobkyni pokutu ve výši 50.000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání. Žalobkyně se měla dopustit správního deliktu tím, že odvysílala dne 14. 9. 2008 ve 20:44:02 hod na programu NOVA reklamu DERMACOL, produkt Gold Elixír, která nebyla od ostatních částí programu zřetelně oddělena a rozeznatelná.

[3] Rozsudkem ze dne 28. 6. 2012, č. j. 11 A 58/2011 – 73, městský soud znovu zrušil rozhodnutí stěžovatelky a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Uvedl, že pokud stěžovatelka řádně neupozorní provozovatele dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, nemůže mu uložit pokutu. S ohledem na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 101, městský soud uzavřel, že stěžovatelka v napadeném rozhodnutí pouze obecně odkázala na předchozí upozornění, aniž by se blíže zabývala jejich obsahem.

[4] V kasační stížnosti stěžovatelka mj. uvádí, že odkaz městského soudu na usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 6 As 26/2010 není správný. Závěry zde uvedené se týkají „typovosti upozornění, nikoliv podrobností a vysvětlování oprávněnosti uložení upozornění v následném správním rozhodnutí“. Pokud byla předchozí upozornění doručena provozovateli po jejich vydání v rámci probíhajícího správního řízení (přípisem č. j. LOJ/4301/2010) a byla přesně označena, nemohlo dojít k mýlce o jejich obsahu.

[5] Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatelka nesplnila podmínku předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Městský soud vytkl stěžovatelce, že se nezabývala obsahem dříve zaslaných upozornění, a rozvedl požadavek vyjádřený v judikatuře Nejvyššího správního soudu, aby se předchozí upozornění týkalo jednání vykazujícího podobné znaky jako jednání, za které je ukládána sankce.

II. Důvody předložení věci rozšířenému senátu

[6] Při předběžném posouzení věci předkládající senát shledal, že k právní otázce, která je v tomto případě sporná, zaujaly rozdílné právní názory 8. a 6. senát Nejvyššího správního soudu. Spornou je právní otázka, jaká konkrétní kritéria musí splnit upozornění vydané Radou provozovateli vysílání, aby mohlo být podkladem pro uložení sankce za navazující jednání.

[7] Oba senáty vycházely z usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 6 As 26/2010, jehož závěry vyložily rozdílně. Předkládající senát se přiklonil k výkladu, podle něhož nelze vnímat předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání jako relevantní, pokud se vztahovalo k odlišnému skutku, tj. k odlišnému pořadu (resp. spotu, sponzorskému vzkazu, atp.). Například v rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 8 As 7/2012 – 37, osmý senát uvedl, že Rada nemohla uložit provozovateli vysílání pokutu za odvysílání označení sponzora Knauf na základě upozornění na odvysílání neoddělené reklamy na CENTRUM.CZ, resp. na pivo Velkopopovický kozel. Jednalo se totiž o upozornění učiněná v souvislosti s jinými skutky.

[8] Do rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 8 As 18/2011 – 83, předkládající senát promítl právní názor rozšířeného senátu týkající se *de facto* nesankcionovatelného jednorázového „prostého“ porušení povinností provozovatele, které v daném případě spočívalo v odvysílání

zpravodajské reportáže. Tato judikatorní linie je dále představována rozsudky ze dne 30. 5. 2012, č. j. 8 As 73/2010 - 105, č. j. 8 As 78/2010 – 94, a ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 As 26/2012 – 32.

[9] Odlišný výklad usnesení rozšířeného senátu zaujal šestý senát. V rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 6 As 26/2010 – 123, šestý senát považoval podmínku pro uložení sankce ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání za splněnou, byl-li provozovatel upozorněn na odvysílání neoddělené reklamy propagující výrobek URGO HI-TECH (hojivé náplasti), zatímco sankce byla uložena za spot propagující produkt Classic IDEa! Multivita od Ramy. Šestý senát dovodil, že oba spoty vykazují v podstatných rysech stejné znaky naplňující kritérium reklamy (spot vybízí ke koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvalit, obsahuje reklamní příběh, vysílané sdělení má dynamický charakter), a tuto podobnost považoval za dostatečnou.

[10] V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 As 3/2011 – 119, šestý senát považoval za „velmi podobná jednání“ odvysílání pořadu se záběry na nahého chlapce v komoře (kauza týraného chlapce z Kuřimi) a odvysílání pořadu Nejúžasnější videa světa II, ve kterém byly zobrazeny osoby vystavené těžkému, zejména tělesnému, utrpení (jezdec, který je smýkán a okopáván býkem, atp.). Upozornění na porušení povinnosti odvysíláním prve zmiňovaného pořadu proto shledal jako postačující pro uložení sankce za odvysílání pořadu Nejúžasnější videa světa II.

[11] K obdobným závěrům dospěl šestý senát také v rozsudku ze dne 30. 5. 2012, č. j. 6 As 1/2012 – 28, nepřímo též v rozsudcích ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 As 24/2011 – 93, a ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 As 25/2011 – 82.

[12] Na svém právním názoru setrval 8. senát i při předběžné poradě v nyní posuzované věci.

III. Vyjádření stěžovatelky k předložení věci rozšířenému senátu

[13] Stěžovatelka souhlasí s tím, že výklad § 59 odst. 1 zákona o vysílání je v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu rozdílný. Je přesvědčena, že jediným správným a s mezinárodními závazky České republiky, jakož i s ústavněprávními principy souladným je výklad, který ustáleně zastává šestý senát. Tento výklad byl opakovaně potvrzen judikaturou Ústavního soudu, ze které stěžovatelka na podporu své argumentace podrobně cituje.

[14] Souhlasí se závěry uvedenými v předcházejícím rozhodnutí rozšířeného senátu, dle kterých je § 59 odst. 1 zákona o vysílání nutné vykládat ve světle ústavně zaručeného práva na svobodu projevu zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Výkon a rozsah práva na svobodu projevu lze zcela legitimně limitovat z důvodu zachování jiných práv a veřejných zájmů. Mezi práva a zájmy, která omezují výkon práva na svobodu projevu, je nutné řadit zejména zájem na ochraně zdravého vývoje nezletilých, zájem na ochraně veřejného zdraví, zájem na ochraně spotřebitele, apod.

[15] Pokud by byl akceptován výklad osmého senátu, pak by tyto legitimní limity ztratily na významu a k beztrestnosti provozovatele by plně postačilo, pokud by pořady, ve kterých se dopustil protiprávního jednání, nereprízoval.

[16] Stěžovatelka má za to, že výklad zastávaný šestým senátem je nejen ústavně konformní, ale také plně v souladu s komunitárním právem. Poskytování audiovizuálních mediálních služeb upravovala v rozhodné době směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 89/552/EHS ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 97/36/ES a č. 2007/65/ES (dále jen „Směrnice“). Obsah a účel Směrnice vychází na jedné straně mimo jiné právě z principu svobody projevu

a zajištění svobody přenosu vysíláni, na straně druhé si však klade za cíl zajistit úplnou a odpovídající ochranu spotřebitelů a zavést pravidla pro ochranu tělesného, duševního a morálního vývoje dětí a mladistvých.

[17] Směrnice stanoví členským státům mj. povinnost zajistit, aby audiovizuální obchodní sdělení (tj. reklama, sponzorství, teleshopping a umístění produktu) splňovala požadavky stanovené v čl. 3e Směrnice, zejména aby byla snadno rozpoznatelná a odlišitelná od redakčního obsahu, aby nepoužívala podprahové techniky, nenarušovala lidskou důstojnost, tělesně nebo mravně neohrožovala nezletilé osoby; povinnost členských států přijmout opatření, aby vysílání subjektů televizního vysílání neobsahovalo pořady, které by mohly poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých apod.

[18] Má-li být § 59 odst. 1 zákona o vysílání interpretován v souladu se smyslem a účelem Směrnice, musí být vykládán způsobem, který zvolil šestý senát, tj. smyslem § 59 uvedeného zákona je zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, podle kterého však toto ustanovení nebrání postižení skutku, kterým byla porušena týmž provozovatelem stejná povinnost, ve vztahu ke které se provozovateli již upozornění dostalo.

[19] Za obdobné jednání resp. „jednání vykazující v podstatných rysech znaky, jako to, na jehož protiprávnost byl provozovatel upozorněn“ je tedy nutné považovat jednání typově obdobné, které je shodně právně kvalifikováno jako jednání, ve vztahu ke kterému bylo provozovateli dáno upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání a nikoli pouze skutkově zcela totožné jednání.

[20] V doplnění vyjádření stěžovatelka odkázala na aktuální judikaturu Ústavního soudu, která opakovaně potvrdila správnost výkladu zastávaného šestým senátem.

IV. Posouzení věci

IV.1 Pravomoc rozšířeného senátu

[21] Rozšířený senát nejprve zkoumal, zda má pravomoc v projednávané věci rozhodovat. Dosud zaujaté názory 6. a 8. senátu vycházejí z rozdílné interpretace usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 6 As 26/2010, a tím i z rozdílné interpretace § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Liší se ve způsobu, jakým má být splněna podmínka upozornění v případě, že se jedná o porušení zákazu neoddělené reklamy odvysíláním reklamy namísto sponzorského vzkazu. Osmý senát má za to, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání se musí vždy vztahovat k totožnému skutku a provozovatel může být postižen sankcí jen za opakované vysílání téhož nebo jen velmi mírně upraveného pořadu. Šestý senát má naopak za to, že upozornění nemusí vždy předcházet konkrétnímu jednání, v němž správní orgán spatřuje naplnění skutkové podstaty podle zákona o vysílání. Musí jít o jednání typově obdobné tomu, na jehož protiprávnost již byl provozovatel upozorněn a které je shodně právně kvalifikováno.

[22] Je zřejmé, že v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu existují k dané otázce rozdílné přístupy a že tyto mohou ve svém důsledku vést k rozdílným závěrům v jednotlivých projednávaných věcech. Podle ustálené judikatury rozšířeného senátu pak i na tyto případy dopadá ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s. Není sporu ani o tom, že předložená otázka má význam pro rozhodnutí ve věci, neboť stěžovatelka v uplatněném kasačním důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítá chybné posouzení právě této otázky.

IV. 2 Posouzení věci

[23] Sankční ustanovení zákona o vysílání, zakotvená zejména v jeho části sedmé, rozlišují dva základní typy porušení povinností provozovatele vysílání. Prvním je „prosté“ porušení povinností, kterým je každé, za něž lze uložit pokutu podle § 60 zákona, vyjma porušení „kvalifikovaných“. Těmi jsou porušení označená v § 59 odst. 4 zákona o vysílání.

[24] „Prostá“ a „kvalifikovaná“ porušení zákona se od sebe liší zejména v tom, za jakých podmínek za ně lze uložit sankci. Za „prostá“ porušení tak lze učinit pouze poté, co Rada upozorní na porušení zákona o vysílání provozovatele a stanoví mu lhůtu k nápravě (§ 59 odst. 1 zákona o vysílání). Naopak u „kvalifikovaných“ porušení se Rada o nápravu nepokouší.

[25] Rozšířený senát v usnesení ve věci sp. zn. 6 As 26/2010 dospěl k závěru, že „*upozornění je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 zákona o vysílání nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout … K tomu je v první řadě třeba, aby v upozornění podle odst. 1 zmíněného paragrafu bylo příslušné jednání provozovatele dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkově popsáno a vymezeno a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit … Povaha rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání bylo účinné vskutku pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn ... Uvedená úvaha neznamená, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, musí být ve všech skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe drobnými, nevýznamnými nuancemi (např. vícero obsahově shodných či jen nevýznamně odlišných verzí téhož reklamního spotu vysílaných v různých časech, lišících se sice například určitým grafickým, dějovým nebo jiným dílčím aspektem, ale ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi podobných)*.“.

[26] Jádrem sporu v nyní projednávané věci je výklad pojmů „*jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl provozovatel upozorněn*“, které použil rozšířený senát ve výroku i odůvodnění svého usnesení. Předkládající senát má za to, že kritériem odlišujícím „shodnost v podstatných rysech“ je skutek (pořad, spot, sponzorský vzkaz). Jinými slovy, že jednou učiněné upozornění „pokrývá“ pouze taková budoucí protiprávní jednání, kterých se provozovatel vysílání dopustí ve stejném či jen mírně pozměněném pořadu.

[27] Takovému výkladu přisvědčit nelze. Výklad, dle kterého je možné účinky upozornění do budoucna vztáhnout pouze na stejný skutek (pořad, spot, sponzorský vzkaz), v konečném důsledku vede k nepostižitelnosti provozovatele, který by se i přes upozornění na své protiprávní chování mohl stejného porušení vědomě a opakovaně, avšak beztrestně dopouštět v typově obdobných případech, které by pouze skutkově pozměnil. K beztrestnosti provozovatele by plně postačilo příslušný pořad nereprízovat, přičemž všechna následná jednání ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi obdobná, lišící se od sebe pouze nevýznamnými okolnostmi, by zůstala nepotrestána. To by odporovalo smyslu a účelu zákona o vysílání a vedlo k obcházení v něm stanovených omezení a zákazů.

[28] Přestože zákon o vysílání charakter „upozornění“ žádným způsobem blíže nespecifikuje a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno, Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 21/2007 – 109) opakovaně konstatoval, že smyslem upozornění je zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za jednání, jehož protiprávnosti si nebyl vědom.

[29] Účelem upozornění je v prvé řadě prevence. Upozornění je proto třeba vnímat v materiálním smyslu, tedy jako předání informace o tom, že provozovatel určitým konkrétním způsobem porušuje povinnost stanovenou zákonem a že mu za opakované porušení této povinnosti hrozí sankce.

[30] Upozornění proto bude účinné ve vztahu k takovým budoucím jednáním, u kterých bude právě s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že tato jednání jsou svými skutkovými okolnostmi typově obdobná tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a jsou i shodně právně kvalifikována. U takových jednání si provozovatel jako profesionál v tomto oboru může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako protiprávní, a to bez ohledu na to, v jakém konkrétním spotu či pořadu se takového jednání dopustí.

[31] Rozšířený senát již v usnesení ve věci sp. zn. 6 As 26/2010 připustil, že uvedený výklad náležitostí a účinků upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání povede v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona o vysílání „kryto" předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je pak na místě celkový pohled na povahu pořadu či jiné části vysílání, jež jsou předmětem zkoumání, na účel jejich vysílání, jakož i na porušené povinnosti. Takové obtíže by při určování vazby mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem u výkladu zastávaného předkládajícím senátem ani nastat nemohly.

[32] Rada musí vždy ad hoc pečlivě posuzovat, zda není vazba mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem příliš „tenká" či zda vůbec existuje. S ohledem na vysoce variabilní a jen málo typizovaný obsah televizního a rozhlasového vysílání nelze hranici, kdy tato vazba ještě existuje, a kdy už je nedostatečná, určit pro všechny myslitelné případy v obecné rovině. Právě proto musí v upozornění, kterým Rada vyzývá provozovatele k nápravě, vždy dostatečně konkrétně a nezaměnitelně popsat povahu závadného jednání provozovatele a identifikovat takové jeho konkrétní skutkové znaky, které ji vedou k závěru, že jím byla porušena určitá povinnost podle zákona o vysílání. Součástí upozornění musí být také přezkoumatelná úvaha o tom, jaká povinnost byla provozovatelem porušena.

[33] K uložení sankce za jednorázové „prosté" porušení povinností provozovatele nemá dojít tehdy, pokud na protiprávnost jednání nebyl dosud regulátorem upozorněn, nebo předchozí upozornění neplní preventivní funkci pro daný případ, neboť se vztahuje na odlišné jednání, případně pro nedostatečnou konkrétnost obsahu upozornění.

[34] Je tedy zřejmé, že oním dělícím kriteriem nemůže být konkrétní pořad či sponzorský vzkaz. Podstatné pro posouzení účinků upozornění bude zejména to, zda jednání, za které je sankce ukládána, je obsahově podřaditelné pod vymezení porušení povinnosti obsažené v upozornění, které bylo v minulosti ve vztahu k provozovateli vysílání vydáno. Ostatně skutečnost, že povinnost upozornění se váže spíše k porušení zákonné povinnosti, než ke konkrétnímu skutku, opakovaně vyložil ve své judikatuře nejen šestý senát, ale následně i Ústavní soud.

[35] V nálezu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, Ústavní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že nebyla seznámena s důvodem obvinění podle § 59 zákona o vysílání. Naopak přisvědčil správním soudům, že správně uvážily typovou podobnost předchozího upozornění zejména v souvislosti s předchozími rozhodnutími Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, ve kterých byl provozovatel na své protiprávní jednání upozorněn. Současně konstatoval,

že k problematice výkladu § 59 zákona se již vícekrát vyslovil a např. ve svém nálezu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1408/09 měl za ústavně souladný závěr správních soudů, podle kterého nelze dovozovat, že by Rada musela upozornění činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musel být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Obdobně postupoval Ústavní soud ve svých v usneseních ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 2262/08, ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1171/09, ze dne 23. 9. 2012, sp. zn. I. ÚS 1110/09, a ze dne 2. 8. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1720/11, od nichž neshledal důvodu se odchýlit

V. Závěrečné shrnutí

[36] Upozornění vydané Radou pro rozhlasové a televizní vysílání podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení povinností provozovatele stanovených tímto zákonem nebo podmínek udělené licence, pokud obsahuje obdobné skutkové okolnosti, které by naplnily příště stejnou skutkovou podstatu deliktu jako ve skutku, na jehož protiprávnost byl provozovatel po odvysílání upozorněn.

VI. Další postup ve věci

[37] Rozšířený senát posoudil spornou právní otázku a v souladu s § 71 odst. 1 Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením jen o této otázce a věc vrací osmému senátu, který o ní rozhodne v souladu s vysloveným právním názorem.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu